

Király Kis Miklós

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy hetvenhét éves nyárfa. Annak a hetvenhét éves nyárfának a hetvenhetedik ágán volt egy hetvenhét éves szoknya. A hetvenhét éves szoknyának a hetvenhetedik ráncában volt egy hetvenhét éves kis könyv. A hetvenhét éves kis könyvnek a hetvenhetedik oldalán, a hetvenhetedik cikkén volt ez a kis mese, amit el akarok mondani.

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl volt, volt egyszer egy király. A királynak volt három lánya. Minden reggel kiment az erdőbe sétálni velük. Egyszer feljön egy nagy fekete felleg. Azt mondja:

- Te király, add nekem a legnagyobbik lányodat, mert ha nekem nem adod, elviszem a napot.

Azt mondja a király:

- Ha jó lélek vagy, gyere le, ha rossz lélek vagy, távozz!

Elment a felleg, elvitte a napot.

Másik reggel megint kimentek sétálni. Megint feljön egy nagy fekete felleg. Azt mondja:

- Te király, add nekem a középső lányodat, mert ha nekem nem adod, elviszem a holdat.

A király nem adta, elvitte a holdat.

Harmadik reggel, mikor kimegyen a király újra sétálni, megint feljön a fekete felleg. Azt mondja:

- Te király, add nekem a legkisebbik lányodat, mert ha nekem nem adod, elviszem a csillagokat.

Azt mondja neki a király:

- Ha jó lélek vagy, gyere le, ha rossz lélek vagy, távozz!

Elment a felleg, elvitte a csillagokat.

Na, hát ott nagy sötétség lett, s nagy sötétségben jártak...

Egyszer Király kis Miklós megyen az öccsével a királyudvarra vízért. Azt mondja az öccsének Király kis Miklós:

- Öcsém, én eléhoznám a napot, holdat, csillagokat, hogyha a király nekem adná fele királyságát meg a legkisebbik lányát.

Ezt meg a király meghallotta. Odahívatta.

- Na, fiam - azt mondja -, ha elő nem hozod, amit mondtál, a fejedet levételem.

- Hát, felséges király atyám, tessék adni egy lovat, mind a kettőnknek kardot, útnak indulunk.

Megindultak, mentek hetedhét országon. Egyszer elértek egy ezüsterdőt. Az erdő szélén megkötötték a lovat, a kisebbik fiú ott maradt. Ügyelt a lóra, hogy valami állatok meg ne egyék.

Király kis Miklós elment az ezüsthídra, rávágott, egy szál deszka leszakadt. Arra megy a hétfejű sárkány, megbotlik a lova. Azt mondja a hétfejű sárkány:

- Kutyák, ebek igyák a véredet, hét esztendeje, hogy ezen a hídon járok, sose botlottál meg, mi oka ennek?

Azt mondja a ló neki:

- Nékem tűz, néked víz, mind a kettőnknek el kell pusztulni!

Leszállott a lóról a hétfejű sárkány, s azt mondja:

- Király kis Miklós, gyere ki a híd alól, mert mikor akkora voltál, mint egy köleskásának ezredrészi, akkor tudtam, hogy meg kell veled vívni!

Kimegy Király kis Miklós, azt kérdi tőle a hétfejű sárkány:

- Hogy menjünk? Öltre vagy kardra vagy botra?

Azt mondja rá Király kis Miklós:

- Kutya szokott öltre, kondás pedig botra, vitéz pedig kardra!

Kardra mentek.

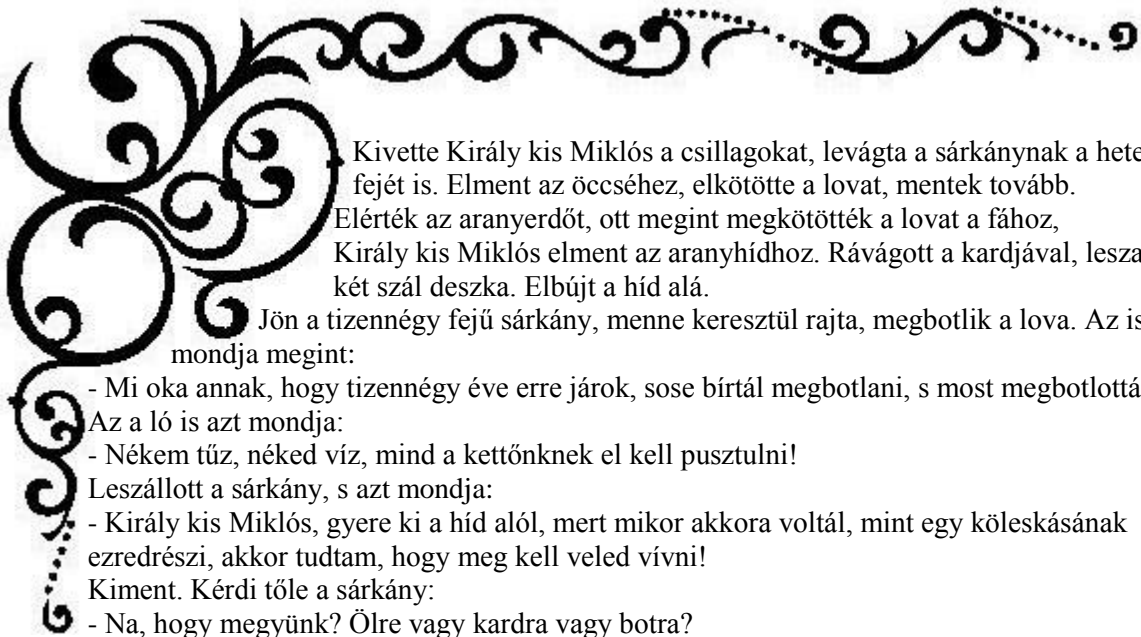
Addig birkóztak, addig vágták egymást, hogy a vitéz levágott hat fejet. Azt mondja neki a hétfejű sárkány:

- Király kis Miklós, hagyd meg ezt az egy fejemet, odaadom a csillagokat!

- Na - mondja Király kis Miklós -, hol vannak?

- Ott a nyeregpokróc alatt, vedd ki!

Harmadik útravaló: Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

Kivette Király kis Miklós a csillagokat, levágta a sárkánynak a hetedik fejét is. Elment az öccséhez, elkötötte a lovat, mentek tovább.

Elérték az aranyerdőt, ott megint megkötötték a lovat a fához, Király kis Miklós elment az aranyhídra. Rávigott a kardjával, leszakadt két szál deszka. Elbújt a híd alá.

Jön a tizennégy fejű sárkány, menne keresztül rajta, megbotlik a lova. Az is azt mondja megint:

- Mi oka annak, hogy tizennégy éve erre járok, sose bírtál megbotlani, s most megbotlottál?

Az a ló is azt mondja:

- Nékem tűz, néked víz, mind a kettőnknek el kell pusztulni!

Leszállott a sárkány, s azt mondja:

- Király kis Miklós, gyere ki a híd alól, mert mikor akkora voltál, mint egy köleskásának ezredrészi, akkor tudtam, hogy meg kell veled vívni!

Kiment. Kérdi tőle a sárkány:

- Na, hogy megyünk? Öltre vagy kardra vagy botra?

- Kutya szokott öltre, kondás pedig botra, vitéz pedig kardra!

Azzal kardra mentek. Addig-addig verekedtek, vagdalkoztak, hogy Király kis Miklós annak a sárkánynak is levágta tizenhárom fejét. Mikor levágta a tizenhárom fejét, azt mondja a sárkány:

- Király kis Miklós, hagyd meg azt az egy fejemet, odaadom a holdat.

- Hol van? - kérdi a legény.

- Ott van a nyeregpokróc alatt, vedd ki!

Kivette Király kis Miklós a nyeregpokróc alól a holdat, eltette a csillagokhoz, akkor levágta a sárkány tizenegyedik fejét is. Elment az öccséhez, de nem mondotta, hogy már a hold is megvan.

Mennek, mendegélnek, úgyannyira, hogy elérték a gyémántherdőt.

A lovat újra megkötötték egy fához, Király kis Miklós elment a gyémánthídra.

Mikor odaért, rávigott a kardjával a hídra, ott már három szál deszka szakadt le. Elbújt.

Megyen a huszonnégy fejű sárkány, menne a hídon keresztülfele, hát megbotlott a lova annak is. Azt mondja:

- Mi oka ennek? Huszonnégy éve rajtad járok, sose botlottál meg!

Azt mondja a ló:

- Nékem tűz, néked víz, mind a kettőnknek el kell pusztulni!

Akkor leszállott.

- Király kis Miklós, gyere ki a híd alól, mert mikor akkora voltál, mint egy köleskásának ezredrészi, akkor tudtam, hogy meg kell veled vívni!

Kiment. Kérdi a sárkány:

- Na, hogy megyünk? Öltre vagy kardra vagy botra?

- Kutya szokott öltre, kondás pedig botra, vitéz pedig kardra!

Addig verekedett a legény a sárkánnyal, hogy annak is levágta huszónhárom fejét. Mikor levágta a huszónhárom fejét, azt mondja a sárkány:

- Király kis Miklós, hagyd meg a huszonnegyedik fejemet, odaadom a napot.

Mikor megkérdezte tőle Király kis Miklós, hol van a nap, azt felelte a sárkány:

- Ott van a nyeregpokróc alatt!

Ennek a sárkánynak háromlábú lova volt, de az a három lábon is sebesebben tudott menni, mint más, akinek négy lába van. Király kis Miklós nem kivette a napot, hanem odatette a csillagokat meg a holdat a naphoz a háromlábú lónak a nyeregpokróca alá. A sárkány huszonnegyedik fejét levágta, felült a háromlábú lóra, s elment az öccséhez.

- Na, öcsém, most már megvan a nap, a hold meg a csillagok, mehetünk! - mondta.

Ahogy kifele értek az erdőből, leszólt egy kis ember egy fa tetejéről:

- Király kis Miklós, azt hiszed, a tied a nap és a hold meg a csillag?

- Hát kié?

- Az enyém!

Harmadik útravaló: Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

Na, hát Király kis Miklós fogja magát, felmászik a fára, leveri a kis embert.
Az meg, mire ő félig ért, ráugrott a háromlábú lóra, elment vele.
Király kis Miklós elküldte haza az öccsét, mondja meg a királynak, hogy
s mint járt, ő meg folytatta egymaga az útját.
Megy, mendegél szegény fiú hetedhét országon keresztül. Egyszer talált egy
embert. Sírt. Kérdi tőle:
- Hát te miért sírsz, te ember?
- Hogyne sírnék - mondja az ember -, ha kinyitom a szememet, keresztüllátom a
világot, és nem látok tovább!
- Na, gyere velem, majd lesz módodban a nézés!
Mennek tovább ketten. Megint találnak egy másik embert, az is sír.
- Hát te miért sírsz, te ember?
- Hogyne sírnék - mondja az ember -, mikor egyet lépek, keresztüllépem a világot, és nincsen
tovább hova menni!
- Na, gyere velem, majd lesz módodban a lépés!
Na, ahogy mennek, mendegélnek hárman, megint találnak egy embert, az is sír.
- Hát te miért sírsz?
- Hogyne sírnék - mondja az ember -, mikor hét öl fa ég mellettem, hét nagy ujjas van rajtam meg hét
bunda, mégis majd meg fagyok!
- Na, gyere velünk, majd lesz módodban a melegedés!
Mennek, mendegélnek tovább. Egyszer csak elérték a házat, ahol a kis csepp ember lakott. Bementek.
Az öregasszony, a felesége már tudta, hogy az ő urát keresik. Adott nekik szállást, de egy szobát
befűtött, mint a katlant, hogy égjenek meg benne mindahányan. De hát a fagyos ember szerette, annak
nem volt melege, hanem a többiek, azok meg akartak sülni. Azt mondja Király kis Miklós:
- Hallod, te fagyos ember, ne hagyd bennünket megégni, csinálj velünk valamit.
Hát az csak egyet sóhajtott, egyszeribe olyan langyosság lett a szobában, hogy nem sült meg.
Reggel, mikor kiengedte őket a vénasszony, azt mondja Király kis Miklós Messzinézőnek:
- Nézzél csak széjjel, nem látod valamerre ezt a bakarasznyit csepp embert a méternyi szakállával?
- Dehogynem - mondja Messzinéző -, a tenger közepén ül egy fűzfának a tetején.
- Na, lépjél csak érte - mondja Messzilépőnek Király kis Miklós.
Messzilépő tüstént odalépett, a kezére tekerte a csepp ember szakállát, odavitte Király kis Miklós elé.
Az elvette tőle a napot, holdat meg a csillagokat, s azonnal fel is engedte a csillagokat az égre, hadd
ragyogjanak.
Megköszönte a három embernek a segítséget, s megindult hazafelé. Feleúton felengedte a holdat is, s
mikor már gondolta, hogy nem olyan messzire van, felengedte a napot is, hogy napvilágon érjen haza.
Mikor hazaért, a király nekiadta fele királyságát, a lányát is nekiadta, csaptak egy nagy lakodalmat, s
még ma is élnek, ha meg nem haltak.